

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Exposure Group, a.s.**, se sídlem Jihlavská 1007/2, Žďár nad Sázavou, zastoupený JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem, Advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o., se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.12.2014, č.j. 35276/14/5100-41453-706611,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 31.12.2014, č.j. 35276/14/5100-41453-706611, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení k rukám JUDr. Milana Jelínka, advokáta, Advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o., se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, ve výši 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.12.2014, č.j. 35276/14/5100-41453-706611, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí (zajišťovací příkaz) Finančního úřadu pro Kraj Vysočina (dále jen „správce daně“) ze dne 14.10.2014, č.j. 1499498/14/2914-25200-703353, jímž bylo žalobci uloženo, aby zajistil úhradu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1.12.2012 do 31.12.2012, která nebyla dosud stanovena, složením jistoty ve výši 79 800 Kč.

Žalovaný i přes odvolací námitky žalobce týkající se neexistence důvodných obav a nepřiměřenosti zajišťovacího příkazu dospěl v napadeném rozhodnutí ke stejnému závěru jako správce daně ve shora uvedeném zajišťovacím příkazu, a to že v případě dosud nestanovené daně z přidané hodnoty za výše specifikované zdaňovací období existují důvodné obavy o budoucí dobytost této daně a že postup správce daně vůči žalobci byl přiměřený.

Závěry žalovaného, resp. správce daně nyní žalobce napadá podanou žalobou.

I. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce předně namítá, že se žalovaný řádně nezabýval námitkami uplatněnými v podaném odvolání, zejména pokud jde o argumentaci zpochybňující zákonnost zajišťovacího příkazu, který se opírá o skutečnosti, jež se týkají jiného daňového subjektu, správcem daně blíže neidentifikovaného.

Dále žalobce poukazuje na argumentaci uplatněnou v odvolání týkající se skutečnosti, že vlastní hodnotný nemovitý majetek a je zaměstnavatelem 38 osob v hlavním pracovním poměru. Ani na tyto argumenty žalovaný řádně nereagoval. Žalobce dále poukazuje na to, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s tím, že neexistuje žádná nestanovená daň, jejíž úhrada by měla být zajištěna.

Žalobce dále nesouhlasí s názorem žalovaného, podle něhož zdrojem důvodných obav může být to, že je schopen v relativně krátkém čase výrazně omezit či ukončit svoji činnost a stávající majetek převést na jinou osobu. Žalobce namítá, že žalovaný ani správce daně neuvedli jedinou skutečnost, z níž dovozují, že žalobce směřuje k ukončení své podnikatelské činnosti a že hrozí nebezpečí z prodlení.

Žalobce podrobnou argumentací zdůrazňuje, že zajišťovací příkaz nebyl odůvodněn podloženými obavami, což neodpovídá zákonným podmínkám pro vydání zajišťovacího příkazu.

Žalobce dále namítá, že vydáním zajišťovacího příkazu bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho práv. Využití institutu zajištění daně by mělo být zcela výjimečným a nikoli standardním postupem. Podle žalobce je nutné poměřovat míru

pravděpodobnosti stanovení daňové povinnosti spolu s intenzitou obav o vymahatelnost daně v době její splatnosti oproti právu na pokojné užívání majetku, neboť tento instrument může mít likvidační důsledky.

Žalobce nesouhlasí s tím, že zajišťovací příkaz byl jediným nástrojem, který byl v dané situaci správci daně k dispozici; správci daně takto slouží především daňová kontrola, která povede k případnému vyměření daně. Správce daně je však, pokud jde o zjištění skutečné výše daňové povinnosti žalobce, nečinný. Postup správce daně podle žalobce vykazuje znaky protiústavnosti a svévole.

Na základě výše uvedených argumentů žalobce navrhuje, aby soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Na svém procesním stanovisku pak setrval po celou dobu řízení před soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že se řádně vyjádřil ke všem stěžejním odvolacím námitkám. K podmínkám pro vydání zajišťovacího příkazu žalovaný odkazuje na § 167 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), přičemž zdůrazňuje, že vydání zajišťovacího příkazu se opírá o zjištění indicíí, které důvodně nasvědčují závěru o předpokladu nedobytnosti či obtíží při vybrání daně.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, a na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

III. Právní posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce předně namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné. Pokud jde o nepřezkoumatelnost pro nedostatek skutkových důvodů, jedná se zejména o situace, kdy je rozhodnutí správního orgánu

opřeno o skutkové důvody, které nemají dostatečnou oporu ve správním spise a kdy skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26.2.1993, č.j. 6 A 48/1992-23, Soudní judikatura ve věcech správních č. 27/1994 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19.12.2008, č.j. 8 Afs 66/2008-71 a ze dne 17.1.2013, č.j. 1 Afs 92/2012-45).

Vztaženo na nyní posuzovanou věc, zajišťovací příkaz musí být opřen o dostatečné důvody ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu; podle tohoto ustanovení může správce daně vydat zajišťovací příkaz, je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi. Povaha tohoto typu rozhodnutí a zejména okolnost, v jaké fázi postupu správce daně ve smyslu daňového řádu dochází k jeho vydání, se pak nutně odráží ve skutkových důvodech, o které se opírá. Pokud jde o žalobcem opakovaně zmiňovaný princip proporcionality, tak právě vymezením podmínek, za nichž lze zajišťovací příkaz vydat, zákonodárce reflektoval nutnost proporcionality zásahu do práva daňových subjektů na pokojné užívání majetku (čl. 11 Listiny základních práv a svobod); jinými slovy intenzita okamžitého zásahu do základního práva užívat majetek musí být přiměřená intenzitě a aktuálnímu ohrožení veřejného zájmu, které vyvěrá ze zjištění specifických okolností týkajících se ekonomické činnosti daňového subjektu (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.11.2009, č.j. 9 Afs 13/2008-90, č. 2001/2010 Sb. NSS).

Podmínkou přistoupení k zajištění daně jsou tedy důvodné obavy správce daně, že úhrada daně bude v budoucnu buď zcela nebo částečně nedobytná anebo výběr daně bude spojen se značnými obtížemi, což bude zpravidla dáno fungováním daňového subjektu a jeho ekonomickými poměry. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 7.1.2016, č.j. 4 Afs 22/2015-104, č. 3368/2016 Sb. NSS: „[p]ředpokladem pro vydání zajišťovacího příkazu na daň dosud nestanovenou podle § 167 odst. 1 zákona č. 280/2009, daňového řádu, je odůvodněná obava, tj. přiměřená pravděpodobnost, (i) že daň bude v budoucnu stanovena a zároveň (ii) že v době její vymahatelnosti bude nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými potížemi. Důvody vztahující se k oběma prvkům musí být uvedeny v odůvodnění zajišťovacího příkazu a podléhají soudnímu přezkumu. Jsou-li důvody nasvědčující pravděpodobnosti, že daň bude stanovena, „slabší“, lze zajišťovací příkaz přesto vydat, jsou-li zjištěny „silné“ důvody nasvědčující pravděpodobnosti budoucí nedobytnosti daně (např. daňový subjekt se zbavuje majetku, ukončuje podnikatelskou činnost...) “. Přitom naplnění důvodné obavy je třeba zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu: „zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplatné či nestanovené daně, vyvolá obavu o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit. Tento okruh indicií a závěry o ekonomické situaci daňového subjektu musí být přesvědčivé

popsány v zajišťovacím příkazu...“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.4.2014, č.j. 1 As 27/2014-31, č. 3049/2014 Sb. NSS).

Znamená to tedy, že rozhodnutí o zajištění daně může být vydáno jen tehdy, existují-li výše specifikované důvodné obavy a zároveň je naplněn předpoklad, že daňová povinnost bude žalobci v budoucnu velmi pravděpodobně stanovena. Přestože daňové řízení není ukončeno a správce daně nemá k dispozici všechny důkazy pro učinění konkrétního závěru ohledně správného stanovení daně, musí být z daňového spisu zjevné, že správce daně činí procesní kroky směřující ke stanovení daně (které mohou předcházet vydání zajišťovacího příkazu či následovat bezprostředně po něm). Je to tedy především relevantní aktivita správce daně (jež může mít v této fázi odraz zejména ve vyhledávací části spisu, zejména pokud jde o šetření řetězce transakcí zatížených zneužitím práva) a stav daňového řízení, které indikují, že je dána pravděpodobnost skutečného stanovení daně, a to ve výši odpovídající odhadu zajišťované částky. Proto v rámci odůvodnění zajišťovacího příkazu ob stojí do určité míry i odkaz na vyhledávací část daňového spisu, jehož zavedení je realizací zákazu zmaření nebo ohrožení cíle správy daní (§ 65 daňového řádu). To však neznamená, že klíčové okolnosti, a to zvláště ty, které se týkají samotného daňového subjektu, zejména jeho ekonomické situace, které tedy není třeba z jakýchkoli legitimních důvodů daňovému subjektu „utajovat“, nemusí být v odůvodnění zajišťovacího příkazu specifikovány a správcem daně přezkoumatelným způsobem vyhodnoceny.

Pokud jde o otázku pravděpodobnosti vzniku daňové povinnosti, tu je z daňového spisu a odůvodnění zajišťovacího příkazu zjevné, že správce daně činí procesní úkony, které spočívají v prošetřování existence řetězce obchodních korporací vztahujícího se k reklamním službám, které vykazují nestandardní, ekonomicky iracionální znaky, s tím, že správce daně je toho názoru, že žalobce je součástí tohoto řetězce s cílem snížit základ daně a k tomu správce daně vede nalézací řízení; tu daňový spis, resp. jeho vyhledávací část, jednoznačně po stránce skutkové odpovídá tomu, že správce daně skutečně takový řetězec obchodních transakcí šetří. Není tedy důvodná námitka, že není naplněna podmínka pravděpodobnosti budoucího stanovení daně, neboť z povahy věci nemůže jít o jistotu jejího stanovení, nýbrž právě o relevantní směřování k jejímu stanovení. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti části napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný vypořádává s odvolací námitkou, že neexistuje žádná nestanovená daň, jejíž úhrada by měla být zajištěna, ta tedy není důvodná a soud odkazuje na stranu 6-7 napadeného rozhodnutí, kde je na tuto námitku žalovaným reagováno.

Pokud však jde o samotnou otázku důvodné obavy z budoucí nevymahatelnosti daně u žalobce, tak tu soud dospěl k závěru, že odůvodnění rozhodnutí zajišťovacího příkazu v tomto směru z hlediska přezkoumatelnosti neobstojí, přitom tento nedostatek nezhojil ani žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí.

Nutno předeslat, že konečné vyhodnocení transakcí žalobce jako transakcí představujících zneužití práva je výstupem procesu nalézacího, v jehož rámci správce

daně postupně shromažďuje a vyhodnocuje důkazní prostředky v souladu s § 92 daňového řádu a se svými závěry seznámí daňový subjekt; nicméně již v průběhu shromažďování důkazních prostředků může vyvstat důvodná obava z nedobytnosti daně, která správce daně opravňuje přikročit k aplikaci zajišťovacího institutu. Zdrojem důvodných obav správce daně může být jednak chování daňového subjektu v minulosti (např. opakované neplnění daňových povinností v zákonem stanovených lhůtách), jeho aktuální ekonomická situace (např. stav majetku a závazků indikující hrozbu insolvence), a to ve spojení s dalšími okolnostmi, které správce daně zjistí např. analytickou vyhledávací činností, z nichž lze logicky dovozovat, že mohou negativně ovlivnit výběr daně, jež budou zachyceny v odůvodnění zajišťovacího příkazu. Jedná se typově např. o situace, kdy daňový subjekt obchoduje za nestandardních podmínek a vykazuje vysoký obrát, avšak oproti tomu minimální zisk, přičemž v době vydání zajišťovacích příkazů daňová povinnost několikanásobně přesahuje jeho majetek, který je buď velmi nízké hodnoty anebo se vyznačuje vysokou likviditou (zpravidla jde o finanční prostředky na bankovním účtu).

Pokud jde o aktuální ekonomickou situaci žalobce, k té ani z odůvodnění zajišťovacího příkazu, ani z připojené vyhledávací části spisu nic relevantního neplyne. Pokud jde o možnost ukončení či výrazného omezení ekonomické činnosti, tak podle soudu nejde o důvod nijak specifický ve vztahu k žalobci. Správce daně neuvedl žádný údaj týkající se konkrétních ekonomických poměrů žalobce, z nichž by ukončení či výrazné omezení ekonomické činnosti jevílo znaky pravděpodobnosti či reálné očekávatelnosti. Mělo-li by odůvodnění nyní obstát, muselo by obstát ve vztahu ke každému daňovému subjektu, neboť ukončit či omezit ekonomickou činnost může každá ekonomická entita.

Správce daně v zajišťovacích příkazech specifikoval důvody relevantní pro naplnění existence důvodné obavy tak, že zjistil existenci řetězce obchodních korporací vztahujícího se k poskytování reklamních služeb, jehož cílem je dosáhnout nedovoleného daňového zvýhodnění. Toto jednání bylo zjištěno daňovou kontrolou i u jiné obchodní korporace, která je personálně propojena přes svůj statutární orgán se žalobcem. Tato jiná obchodní korporace v průběhu probíhající kontroly ukončila, respektive velmi výrazně omezila, své ekonomické aktivity (v těchto aktivitách dle informací správce daně pokračuje další obchodní korporace, která je s ní personálně propojena přes žalobce), tj. dosud nestanovená daň již pravděpodobně bude v době jejího stanovení a splatnosti nedobytná, neboť tato obchodní korporace již nedisponuje žádným obchodním majetkem. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti existuje důvodná obava, že dosud nestanovená daňová povinnost žalobce bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi a hrozí nebezpečí z prodlení. Nebezpečí z prodlení spatřuje správce daně v tom, že žalobce může v relativně krátkém čase výrazně omezit nebo ukončit své aktivity a stávající majetek převést na jinou osobu a tím zmařit cíl správy daní. Jelikož zde hrozí nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz vykonatelný okamžikem jeho oznámení.

K tomu žalobce v odvolání mimo jiné namítal, že uvedené skutečnosti se týkají jiného, jemu neznámého, daňového subjektu s tím, že on sám vlastní rozsáhlý movitý a nemovitý majetek a zaměstnává skoro 40 osob v hlavním pracovním poměru.

Žalovaný v textu napadeného rozhodnutí k majetkovým poměrům žalobce mj. uvedl: „[z]drojem důvodných obav správce daně je v daném případě to, že odvolatel je schopen v relativně krátkém čase výrazně omezit či ukončit své podnikatelské aktivity a stávající majetek převést na jinou osobu. Právě z tohoto důvodu se správce daně pokusil zajistit vybrání v budoucnu stanovené daně v době, kdy odvolatel ještě vykazuje činnost a vlastní nějaký majetek. V daném případě jsou tyto skutečnosti v odůvodnění napadených rozhodnutí dostatečně konkretizovány, přičemž jako celek a ve vzájemných souvislostech zakládají dle odvolacího orgánu vznik odůvodněné obavy ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu.“.

Má-li být podle žalovaného zdrojem důvodných obav ve smyslu § 167 daňového řádu skutečnost, že je žalobce schopen v relativně krátkém čase výrazně omezit či ukončit své podnikatelské aktivity a stávající majetek převést na jinou osobu, tak pro takto specifikovanou důvodnou obavu se nenachází ve skutkových zjištěních správce daně dostatečná opora. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného a správce daně není zřejmé, zda se vůbec ekonomickou situací v tomto ohledu žalobce zabývali. Pouze ze skutečnosti, že jiný daňový subjekt, personálně propojený se žalobcem, svoji aktivitu výrazně omezil, nelze dovodit, že je toho schopen v relativně krátkém čase, indikujícím nutnost vydat zajišťovací příkaz, i žalobce.

Uvádí-li žalovaný ve třetím odstavci na straně 9 napadeného rozhodnutí, že správce daně posuzoval majetkovou dostatečnost žalobce v souvztažnosti s rizikem jeho možného převodu na jinou osobu spolu s možností, že žalobce ukončí svoji podnikatelskou činnost, pak je tento jeho závěr nesprávný, neboť z ničeho neplyne, že by se jak žalovaný, tak správce daně jakkoli věnovali hodnocení struktury majetku žalobce. Žalovaný se s touto otázkou nikterak nevypořádal i přesto, že žalobce v odvolání svoji majetkovou strukturu předestřel. Soud tedy nemá jak přezkoumat úvahu, že i daňový subjekt, který vlastní nemovitosti, automobily, zaměstnává značný počet pracovníků a lze předpokládat, že vykazuje i trvalé cash flow, může tak výrazně a rychle omezit či ukončit svoji ekonomickou aktivitu, že je naplněna důvodná obava pro vydání zajišťovacího příkazu, a to dokonce s jeho okamžitou vykonatelností ve smyslu § 167 odst. 3 daňového řádu.

Žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí uvádí, že v odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí je explicitně uvedeno, ze kterých zjištěných skutečností správce daně při svém rozhodování vycházel a z čeho usuzuje, že za předmětné zdaňovací období bude na dani z příjmů doměřena daňová povinnost včetně její výše, a že jsou zde uvedeny důvody vyvolávající odůvodněnou obavu správce daně. Nelze mu ovšem dát zapravdu. Pakliže nebyla jakkoli zjištěna a hodnocena struktura majetku, je závěr žalovaného o naplnění důvodné obavy nepřezkoumatelný pro nedostatek skutkových důvodů.

Použití výše uvedeného odůvodnění by *ad absurdum* mohlo vést k vydávání zajišťovacích příkazů prakticky u všech daňových subjektů, u nichž je zahájena daňová kontrola; to ovšem nekoresponduje se zásadou proporcionality při jeho vydávání, a tedy ani s výjimečným charakterem tohoto institutu.

Je třeba zdůraznit, že uvedená obava správce daně nepramenila ani z dřívější zkušenosti správce daně ohledně placení daní žalobcem. Určitou indicií může být taková praxe u jiných subjektů personálně propojených se žalobcem, ovšem takové zjištění co do skutkových důvodů pro naplnění důvodné obavy bez dalšího neobstojí.

Lze tedy uzavřít, že soudu, jemuž je nadto oproti daňovému subjektu k dispozici vyhledávací část spisu, není zřejmé, z jakého důvodu považuje správce daně žalobce za „rizikový“ subjekt z hlediska budoucí dobytosti a úhrady daně; nadto z vyhledávací části soud nebyl schopen „odhalit“, o jaký personálně propojený subjekt se má jednat, neboť se v něm nacházely údaje o mnoha daňových subjektech.

Přestože žalobce již v podaném odvolání poukazoval na shora uvedený nedostatek a dožadoval se jeho nápravy alespoň prostřednictvím odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, tak – jak vyplývá ze shora citované části napadeného rozhodnutí – žalovaný nezjednal nápravu a své rozhodnutí tak zatížil nepřezkoumatelností. Tato vada rozhodnutí žalovaného pak soudu brání přezkoumat to, zda v daném případě byly naplněny všechny podmínky ve smyslu § 167 daňového řádu pro vydání zajišťovacího příkazu.

Soud proto napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

IV. Náklady

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Podle obsahu soudního spisu spočívají náklady v zaplaceném soudní poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč společně s náklady zastoupení advokátem za dva úkony právní služby po 3 100 Kč spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a sepsání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), společně se dvěma režijními paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky) a částky 1 428 Kč jako částky odpovídající výši daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce povinen odvést

podle zákona č. 235/2004 Sb., celkem tedy 11 228 Kč. K zaplacení byla neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. listopadu 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu